अन्वीयमानः सततं सोदरैः परिवारितः । दक्षिणं दक्षिणः काले संवृत्य स्वभुजं तदा।
हस्तिहस्तोपमं पीनं सर्व्वशत्रुनिवर्हणं । प्रगृह्य चाञ्जलीन्नृणामुद्यतान् सर्व्वतो दिशः ।
शुश्राव मधुरा वाचो नानादेशनिवासिनां। संस्तूयमानः सूतैश्च मागधैश्च महायशाः ।
पूजयानश्च तान् सर्व्वान् सर्व्वलोके महेश्वरः। प्रदीपैः काञ्चनैस्तत्र गन्धतैलावसेचितैः ।
परिवव्रुर्म्महात्मानः प्रज्वलद्भिः समन्ततः। स तैः परिवृतो राजा प्रदीपैः काञ्चनैर्ज्वलन् । ४४२५
शुशुभे चन्द्रमा युक्तो दीप्तैरिव महाग्रहैः। काञ्चनोष्णीषिणस्तत्र वेत्रझर्झरपाणयः ।
प्रोत्साद्यन्तः शनकैस्तं जनं सर्व्वतो दिशं। सम्प्राप्य तु ततो राजा भीष्मस्य सदनं शुभं।
अवतीर्य्य हयाच्चापि भीष्मं प्राप्य जनेश्वरः । अभिवाद्य ततो भीष्मं निषन्नः परामासने।
काञ्चने सर्व्वतोभद्रे स्पर्द्धास्तरणसंवृते। उवाच प्राञ्जलिर्भीष्मं वाष्पकण्ठोऽश्रुलोचनः।
त्वां वयं हि समाश्रित्य संयुगे शत्रुसूदन। उत्सहेम रणे जेतुं सेन्द्रानपि सुरासुरान्। ४४३०
किमु पाण्डुसुतान् वीरान् ससुहृद्गणबान्धवान्। तस्मादर्हसि गाङ्गेय कृपां कर्त्तुं मयि प्रभो।
जहि पाण्डुसुतान् वीरान् महेन्द्र इव दानवान्। अहं सर्व्वान् महाराज निहनिष्यामि सोमकान्।
पाञ्चालान् कैकयैः सार्द्धं करूषांश्चेति भारत । त्वद्वचः सत्यमेवास्तु जहि पार्थान् समागतान् ।
सोमकांश्च महेष्वासान् सत्यवाग्भव भारत। दयया यदि वा राजन् द्वेष्यभावान्मम प्रभो ।
मन्दभाग्यतया वाऽपि यदि रक्षसि पाण्डवान्। अनुजानीहि समरे कर्णमाहवशोभिनं । ४४३५
स जेष्यति रणे पार्थान् ससुहृद्गणबान्धवान् । स एवमुक्त्वा नृपतिः पुत्रो दुर्य्योधनस्तव ।
नोवाच वचनं किञ्चिद्भीष्मं भीमपराक्रमं ।
इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्व्वणि भीष्मवधपर्व्वणि भीष्मदुर्योधनसंवादे अष्टनवतोऽध्यायः ॥ ९८ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ वाक्शल्यैस्तव पुत्रेण सोऽतिविद्धो महामनाः । श्वसमानो यथा नागः प्रणुन्नो वाक्शलाकया ।
दुःखेन महताविष्टो नोवाच प्रियमण्वपि । स ध्यात्वा सुचिरं कालं दुःखरोषसमन्वितः।
उद्धृत्य चक्षुषी कोपान्निर्द्दहन्निव भारत । सदेवासुरगन्धर्व्वं लोकं लोकविदां वरः। ४४४०
अब्रवीत् तव पुत्रं तु सामपूर्व्वमिदं वचः। किं त्वं दुर्य्योधनैवं मां वाक्शल्यैरपकृन्तसि ।
घटमानं यथाशक्ति कुर्व्वाणञ्च तव प्रियं । जुह्वानं समरे प्राणांस्तवैव प्रियकाम्यया ।
यदा तु पाण्डवः शूरः खाण्डवेऽग्निमतर्पयत्। पराजित्य रणे शत्रून् पर्य्याप्तं तन्निदर्शनं।
यदा च त्वां महाबाहो गन्धर्व्वैर्हृतमोजसा। अमोचयत् पाण्डुसुतः पर्य्याप्तं तन्निदर्शनं ।
द्रवमाणेषु शूरेषु सोदरेषु तव प्रभो। सूतपुत्रे च राधेये पर्य्याप्तं तन्निदर्शनं । ४४४५
यच्च नः सहितान् सर्व्वान् विराटनगरे तदा। एक एव समुद्यातः पर्य्याप्तं तन्निदर्शनं।
द्रोणञ्च युधि संरब्धं माञ्च निर्ज्जित्य संयुगे। वासांसि च समादत्त पर्य्याप्तं तन्निदर्शनं।
यथा द्रौणिं महेष्वासं शारद्वन्तमथापि च। गोग्रहे जितवान् पूर्व्वं पर्य्याप्तं तन्निदर्शनं ।
विजित्य च यथा कर्णं सदा पुरुषमानिनं। उत्तरायै ददौ वस्त्रं पर्य्याप्तं तन्निदर्शनं ।